

ההגן מתפרסם הנוסח המלא של המאמר שהיה צריך להתפרסם בעמודים 3 עד 5 של הגליון האחרון, אולם הוציא מן התכנית ברגע האחרון ממש בגלל סיבות מסוימות שאינן תלויות במערכת. במקומו הודפסו פסקים מן התנ"ך.

אשתו וילדיו של סעיד מוחמד סעיד, פליט בן 65 מבית-נקובה נשארה לבדה, ללא בעל ומפרינס, אחרי שסעיד נקרע ממנה ב"אופן שרירותי על פי חוקי-דכוי מנדטורי. בבית נשארו 8 נפשות, שאין להם אף הכסף להוציא את מנות האוכל הקצובות מן החנות. משפחה זו מסמלת את המרגדיה של הכפר, אשר גורמים מסתוריים החליטו לנשלו מאדמתו - כרם נבות של הרי יהודה.

מאת אורי אבנרי

מאות אלפי יהודים התעטפו ביום הכיפורים בטליתות, היכו על חזם, זעקו. "אשמנו, בגדנו, חטאנו, הטלנו דופי..."

גם מאות אלפי ישראלים אחרים, שהתרחקו מן הדת היהודית האדוקה, הרגישו ביום זה צורך פנימי לערוך את חשבון הנפש. כי יום הכיפורים, אולי היחיד בין ימי הדת היהודית, עדיין מדבר גם אל ליבו של הבן הכופר.

אולם הפרט אינו חי לבדו. הוא חלק מחברה גדולה, הוא אורח במדינה. אין הוא יכול להסתפק במנין חטאיו הפרטיים, שהם לעתים כה קרובות חטאי חשיבות. כאזרח במדינה ריבונית, חייב הוא לפשפש גם בחטאי הכלל, שהוא נושא עבורם באחריות המוסרית. יום הכיפורים חייב להיות גם יום הכיפורים של מדינת ישראל.

בשנים הארוכות, רבות הסבל וההקרבה, עת חלמו לוחמי ישראל על מדינתם שתהיה, ציירו לעצמם דמות של מדינה שכולה טובה, שכולה אצילה, והיא אור לגויים ושלהבת לאומות. הם לא רצו במדינה קטנונית, המבצעת מעשי-גבוות פחדניים בסתר. הם לא רצו במדינה הדרסת את חסרי-הישע ונטולי-ההגנה.

פרשת אברגוש, תהיה סופה כאשר תהיה, היא כתם לא-ינוקה על מצפון המדינה. האחראים לו במישרין מתחבאים מאחורי צעיף עבה של אלמוניות. אולם מעשים אלה נעשו בשם מדינת-ישראל, בשם מוסדותיה ושרותיה. כל אורח ישראלי, שלא התנגד להם בפועל, מצפונו לא יהיה נקי. כשם שלא סלחנו לגרמנים אשר אמרו כי לא ידעו על מעשי התועבה שנעשו בשמם, כן לא ננוקה אנחנו אם נשמיע את אותו התירוץ הפחדני.

בכל תפוצות הפזורה, כשהמצב היה הפוך והיה יהודים הם שהיו המעוץ הנדבא, קמו תמיד אנשי-שם

נבואה